



www.jollibre.com

© 1995, Estrella Ramon

© 1995, Rosanna Crespo i Enric Soler

© D'aquesta edició:

2020, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-10-2

Depòsit legal: M-39.592-2015

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Tercera edició: març de 2020

Més de 9 edicions publicades en Edicions Voramar

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Fantasmàtic

Estrella Ramon

Il·lustracions de Rosanna Crespo

i Enric Soler

jollibre

*Fantasmàtic, d'Estrella Ramon,
ha estat l'obra finalista
de la I edició del Premi de literatura
infantil i juvenil Mediterráneo.
El jurat, presidit per Joan Josep
Baixauli, el formaven Llorenç Giménez,
Jesús Huguet, Enric Juan, Teresa
Llabata, Ximo Planells i Vicent Simbor.
El Premi de literatura infantil i juvenil
Mediterráneo està patrocinat
per la Fundación Cultural CAM.*

*Per al Heik, un fantasma gros,
i per al Marcel, un de menut.*

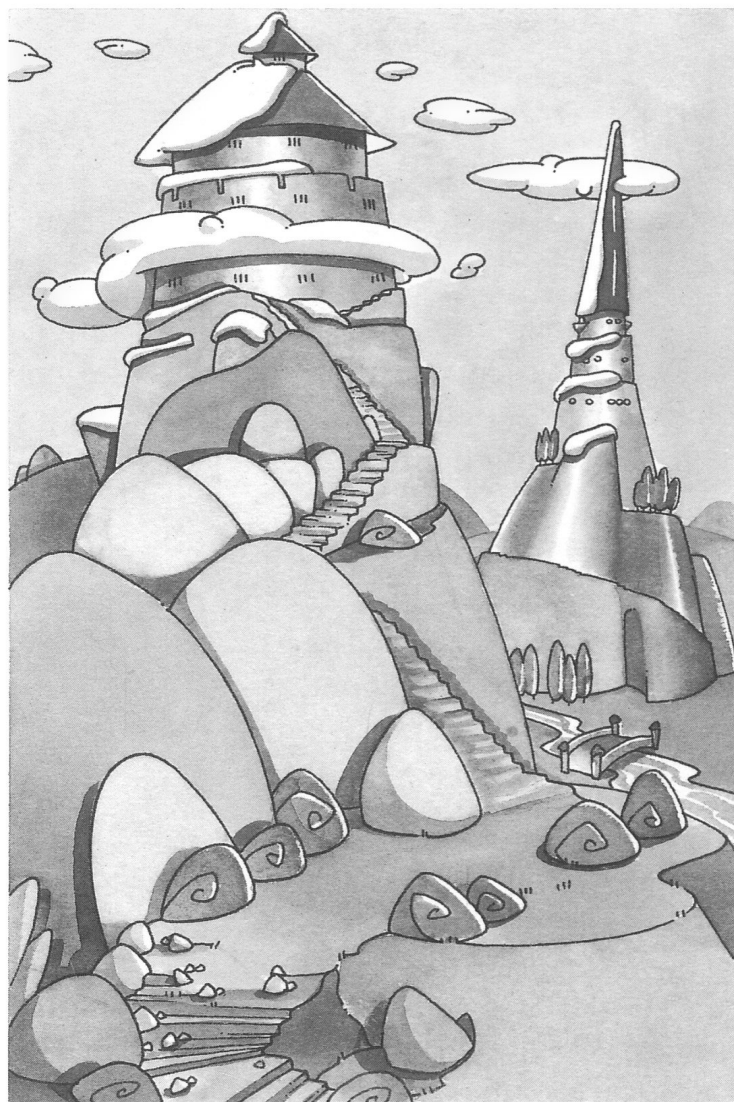
*A tots els que treballen —grans i xiquets!—
al C.P. El Temple de Tortosa.
Una abraçada molt forta!*

A una de les vores del riu Sensaigua, s'alçava una muntanya molt alta, molt alta, amb quatre flocs de neu a la punta. I a dalt del cim, hi havia un castell misteriós amb una torre que pujava fins al cel. 11

A l'altra vora del riu Sensaigua, també hi havia una muntanya molt alta. Alta, altíssima. També amb quatre flocs de neu i un altre castell misteriós al damunt.

A la torre més alta d'aquest altre castell, algú havia penjat un cartell que deia:

«ES LLOGA»



Però no el llogava mai ningú.

Al castell de la dreta, vivia un fantasma terrible: el Jeremies McBrut.

El Jeremies McBrut era el fantasma més brut i fastigós —ecccs!— de tots els fantasmes bruts i fastigosos del món.

Escopia a terra, es furgava el nas i portava el llençol ple de taques de totes les mides.

13

Taques grandíssimes de color groc, d'una nit que es va menjar un ou deixat caure per a sopar.

Taquetes de color blau, de quan va comprar-se un bolígraf que no anava bé i li va esclafir als morros.

La taca grisa i llefiscosa d'una caca de colom que li va caure al damunt.

I un grapat de taques multicolors d'un matí que badava volant pel cel i va topar de nassos amb l'arc de Sant Martí.



—XXXXAAAAAAAAAFFFFFFFFF!!!

Fixeu-vos com era de brut, que fins i tot amb l'arc de Sant Martí es va tacar!

El seu castell també estava fet una porqueria. Mil aranyes l'omplien de teranyines polsoses. Cent ratpenats amollaven cagueradetes pertot arreu. I el Jeremies McBrut, des de dalt de la torre, cridava per damunt dels núvols:

15

—UUUUUUUUHHHHHHH! VISCA LA BRUTÍCIA! UUUUUUUUHHHHH!

Fins que un bon dia, la immobiliària «La clau de la llar» aconseguí llogar l'altre castell. Aquell castell de la vora esquerra del riu que no llogava mai ningú. I va arribar la nova llogatera, la senyoreta fantasmata Anna Laneta.

Quan el Jeremies va veure la senyoreta fantasma Anna Laneta, totes les taques se li van tornar de color roig. Li va entrar una vergonya!

17

El cor li botava d'un cantó a l'altre del llençol.

Que fantasmàtica i que fantasmagòrica que era!

De colp i volta, va descobrir que ja no li agradava viure sol al seu castell.

Les aranyes l'avorrien. No tenien conversa. Només sabien fer teranyines i parlar que si un punt de creu cap ací, si unes bastetes cap allà, si les agulles de cap això i si les de ganxo allò...

Puaf! N'estava fins a la punta del llençol!

Els ratpenats, ves quins altres! Tot el dia dormint, penjats del sostre cap per avall, i tota la nit, una cagadeta per ací, una cagadeta per enllà...

Quins ratpenats més penes!

18 Passava els dies amorrat a les finestres, mirant cap a l'altre castell.

I les nits, amb uns prismàtics a dalt de la torre, vigilant la senyoreta fantasmeta i sospirant tot enamorat cada vegada que la veia:

—AAAAAIIIIIIIIIIIIIIIIIIII!

Les aranyes, mentre teixien les seues interminables teranyines, no paraven de fer safareig:

—Xiques, mireu-lo!

—No hi ha qui l'aparte de les finestres!

—L'Anna li agrada! L'Anna li agrada!

I per empipar-lo, van filar una frase molt grossa a la paret de la sala d'armes:

EL JEREMIES ESTIMA L'ANNA

I el Jeremies, en llegir-la, la va trencar a colps de llençol, roig com un pebrot.

19

